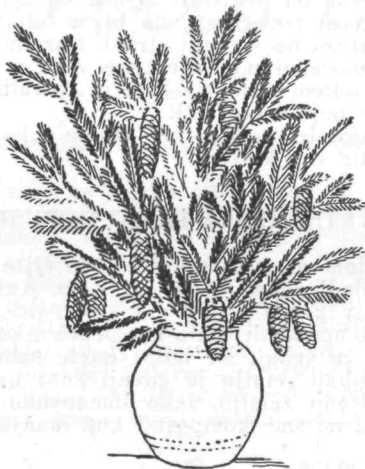

Ali ste očistile vrtno orodje ter ga spravile pod streho? Zelezne motike in lopate namažite s kakšno mastjo (n. pr. s salom, s kožo slanine ali z vazelinom), da ne zarjavé. Samokolnico, voziček in vse drugo vrtno orodje spravite pod streho!

CVETICE — NAŠE LJUBLJENKE POZIMI

Tudi ve, drage cvetličarice, nimate zdaj posebnega dela na vrtu. Zato pa skrbite še z večjo vnemo za cvetice lončnice. Pozimi jih nikar preveč ne zalivajte! Cvetiče lončnice, n. pr. ciklame ali korčke ter begonije imejte na svetlem prostoru! Najbolj jim ugaja prostor med dvojnimi okni. Ker je zrak v zakurjenih sobah zelo suh, je treba cvetice večkrat orositi s prestano vodo. Ko sobo zračite, odstranite cvetice z oken, ker jim mrzla sapa zelo škoduje. Tudi prepiha jih varujte!

Ali ste natrosile lečo na vlažno vato, da boste imele za božič bujno zelenje pred jaslicami? Storite to, če še niste! Ali ste narezale mladik forsitiije, sneženih kep, vrbe, breze itd. ter jih potaknile v vodo? Vaza s cveticami ali vsaj z zelenjem bi morala biti vso zimo na vaši mizi. Če nimate drugih cvetic, potaknite v vodo nekaj smrekovih vejic, ki jih dobite v bližnjem gozdu!

Vaza z zelenjem:

Pomlad v zimi

Maksimov

Frankove živalce

Francek je od nekdanj ljubil živali. Ljubi jih menda vsak otrok. Prva prijateljica sta bila s psičkom Turinom. Od jutra do večera sta bila skupaj pri igrah, saj je bil pes prav tako otročji kakor Francek. Zelo rada sta se imela, a včasih je nastal med njima tudi hud boj. Posebno takrat, ko je pes s tačkami potacal hišice, ki jih je Francek delal iz blata za čebelnjakom. Ni mu mogel dopovedati, da mu to ni všeč.

Neke noči je Turin izginil. Nobene sledi niso mogli najti za njim. Oče je rekel, da ga je vzela najbrž lisica, ker je bil še mlad in se ni znal braniti. Francek je jokal za njim, se jezil na lisico, a vse zaman. Klical je v gozdiček za hišo njegovo ime, a Turin se ni več vrnil.

Potem so prišli na vrsto ptiči. Prve je našel v votlem kolu vrtno ograje. Bile so siničke. Kar naprej jih je hodil gledat. Moral je pristaviti stol, da je pogledal v votlino kola. Ko je stara valila, je bila zelo huda. Vselej je zapihala proti Francku »ph«. Vabil je odrasle ljudi, da so pogledali v votlino in zdelo se mu je zelo zabavno, ko je vsak prestrašeno odmaknil glavo pred srdito pihajočo ptico.

Čakal je, da se siničke izvale in vsaj eno vzame v roko. A duplina je bila pregloboka za njegovo kratko ročico. Nekega dne so brez slovesa izginile iz gnezda.

Spomladi mu je prinesel sosedov hlapec mlado kavko. Postala je kmalu prav domača in na njegov klic »kav, kav« se je takoj pojavila pred njim. Sedala mu je na ramo in ga ščipala za uhlje. To je smatral za izredno prijaznost. Skrbno ji je nanašal hrano in marsikak košček mesa je zaužila namesto njega.

A kavka je bila tatica. Kar je bilo svetlega, je odnesla in kje zakopala. Vse je šlo pred njo. Mati je bila kar huda nanjo, ker ji je vzela škarje, ki so jih pa slučajno hitro našli.

Prvo jesen je tudi ta izginila. Pobralla jo je z drugimi tovarišicami v toplejše kraje. Že nekaj dni prej je opazil Francek na njej neko otožnost. Ko je zaslišala kričanje tovarišic, je začela tudi sama kričati in begati okrog hiše.

Prihodnjo pomlad jo je zagledal na sosedovem kozolcu. Spoznal jo je po rdečem traku na nožici, ki ga je bil svoječasno privezal živalci. Klical jo je »kav, kav«; kavka je le začudeno gledala. Glasno je zakavkala in se pognala v zrak. Zdelo se mu je, da ga je prišla še enkrat pozdravit. Za njegovo klicanje pa se ni zmenila več.

Pozneje se je seznanil s čmrlji. Vsa gnezda, ki jih je našel po gozdovih in mejah, je znosil domov. Oče je gojil čebele, Francek pa čmrlje. Prav pod čebelnjakom jih je zložil v škatlice za cikorijo in pogosto opazoval, kako so izletavali in se vračali domov. Poznal je vse vrste: sivčke, rjavčke, pisančke, črnčke, kot so jih krstili otroci sami. V knjigah tega ni. Tudi ni nikjer zasledil, kako se ta imenitna žuželka ogrebe, goji in kako se ji odvzame med. To znajo samo iznajdljivi vaški učenjaki, ki jih nihče pravilno ne upošteva v zadevi takih znanosti.

Tudi pri teh živalcah je doživel hudo razočaranje. Ko je prišla hladna jesen, so postajali čmrlji leni in se počasi porazgubili. Nazadnje je ostala v gnezdju sama matica. Nekega dne pa je tudi ta izginila. Žalost je Francku napolnila srce, ko so ostala vsa gnezda prazna. Bral je pozneje v knjigah, da pri čmrljih prezimi samo matica, ki se zarije globoko v zemljo. Gorko spomladansko sonce jo zopet privabi ven. Sam tega ni dognal.

Pri gojenju čmrljev so se dečku priljubile čebele. Imeli so jih na domu menda že od nekdaj. Pomagal je očetu pri raznih čebelarških opravilih — s posebnim veseljem takrat, kadar mu je oče namazal jezik z medom. Pa tudi drugače ga je zanimalo življenje te koristne žuželke. Kmalu je samostojno ogrebal roje in bil takoj zraven, če je oče oskrboval svoje ljubljenske. Povedal mu je o njih še to in ono, kar mu je pozneje mnogokrat koristilo.

Pri hiši so imeli tudi lepo tigrasto živalco, ki je pretaknila vse kote v poslopjih in navdala ves mišji rod s strahom in trepetom. Za njenega vladanja niso imeli nikoli mišje nadloge v hiši. Po shrambah ni stikala in rekel bi, da je bila spodobna mačka.

Vendar jo je zalotila nesreča. Nekoč se je komaj privlekla domov in žalostno mijavkala. Opazili so, da prvo tačko kar vleče za seboj. Kaj se je zgodilo, niso mogli dognati. Če bi se bila po nesreči ujela v kako past, bi bila gotovo tam ostala. Najbrž jo je kdo izpodbil in ji skoraj odbil nogo. Moralo jo je hudo boleti. Zavlekla se je v hlev v steljo. Tam je ležala in si lizala ranjeno nogo.

Mati je predlagala, da bi jo lovski čuvaj ustrelil, češ kaj bi se mučila žival, ko ne bo več za rabo. A oče je bil drugačnega mnenja. Rekel je, da se mačka gotovo sama »izliže« in ozdravi.

Tako je ostala pri življenju. Francku se je smilila in nosil ji je redno hrano. Takrat je bil že v mestnih šolah in je preživel na domu počitnice. Večkrat je dala mati dijaku kak priboljšek za južino. Včasih je bil deležen celo kosa klobase. Nikoli ni pozabil pri tem svoje mačke in prihranil je zanjo vsaj majhen košček. Tega je bila žival posebno vesela. Materi seveda ni o tem črnil besede, sicer bi bil gotovo tudi njemu odtegnjen ta plemeniti priboljšek.

Tigrica se je res kmalu zlizala. Sicer je nekoliko šepala s prvo nogo, a za svoje mačje opravilo je bila prav tako sposobna kakor prej. Zdelo se jim je, da je celo pridnejša.

Po oni nesreči je postala Tigra zelo previdna in boječa. V sobo je niso spravili več. Sicer tega mati že prej ni rada trpela in ji je dajala hrano vedno v veži. Odslej pa niti v vežo ni hotela več in so ji morali polagati hrano pred vežna vrata. Opazili so pa, da si je edino Francku še upala približati, pred vsakim drugim je zbežala. Pogladiti jo je smel samo on.

Kmalu nato je odšel Francek v mesto. Na počitnice je prišel zopet o božiču. Ko je zavil okrog hiše, mu primijavka naproti Tigra. Prijazno se smuče okrog njega in gre za njim v hišo. Domači so takoj opazili ta izredni slučaj in povedali, da mačke po oni nesreči ni bilo več mogoče spraviti v sobo. Usedla se je prav pod Franckov stol in čepela tam, dokler je bil on v sobi.

Zdaj je deček šele povedal, da so vzrok njunega dobrega poznanstva oni koščki klobas.

Vse dni, dokler je bil Francek doma, je prihajala Tigra v hišo. Pravili so, da je pozneje ni bilo več.

Zvesta žival je še tisto leto nesrečno končala. Postala je tako nezaupna, da je imela mlade v opuščeni kovačnici, streljaj od hiše. Od tam jih je pripeljala včas domov, pa samo pokazat. Navadno jo je prav hitro pobrala z njimi nazaj v kovačnico.

Mimo kovačnice drži cesta. Nekoč so se trije mladiči ravno igrali na cesti, ko pridrvi avtomobil. Mladiči smuknejo tik pred njim na drugo stran ceste. Mati se je zbala zanje in je skočila za njimi, da bi jih v nevarnosti branila. A bila je že prepozna. Povožil jo je avtomobil.

Griša Koritnik

Domovina - sonce

*Domovina, ti si sonce,
vir življenja in moči,
daj nam rasti, daj zoreti,
krepi srca, grej nam kri.*

*V zarjo upe smo sejali,
ko Ti cvela je pomlad,
kakor v sonce verovali,
da bogat nam vrneš sad.*

*Marsikaj smo preboleli,
tvekali za skupno rast,
marsičemu se odrekli
v Tvojo srečo, v Tvojo čast.*

*Za vse žrtve in napore,
kar jih bilo je in bo
zate, Domovina-sonce,
vračaj jasno nam nebo!*